

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **A. Ch.**, zast. Mgr. Vítem Biolkem, MBA, advokátem, se sídlem Bohuslava Martinů 1038, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2014, č. j. OAM-189/ZA-ZA08-P06-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 32 Az 31/2014 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Vítu Biolkovi, MBA, advokátovi, **se určuje** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti částkou 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou a procesně přípustnou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2014, č. j. OAM-189/ZA-ZA08-P06-2014. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se v daném řízení ztotožnil se skutkovým a právním zhodnocením věci žalovaným. Uvedl, že žalovaný řádně zjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, opatřil informace o zemi původu z různých informačních zdrojů, a že podklady pro vydání rozhodnutí splňují podmínky § 50 odst. 2 a 3 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Bylo zjištěno, že žalobce pobýval v České republice před podáním žádosti o azyl více než deset let a důvodem opuštění země původu byla snaha o dosažení lepšího výdělků. Žalovaný opustil Ukrajinu v době, kdy tam žádné boje neprobíhaly, a žil v místě, kde se nebojuje ani nyní. Krajský soud dále poznamenal, že existenci tvrzených rodinných vazeb (péči o nemocnou přítelkyni) nelze považovat za důvod udělení azylu, a že žalobcem namítané zhoršení procesního postavení z důvodu nepřítomnosti tlumočnicka

při řízení nelze brát v potaz, neboť řízení bylo vedeno v českém jazyce na jeho žádost, a také podepsal všechny dokumenty v češtině a nevyužil svého práva nechat si obsah listin přetlumočit.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“). Uvádí, že správní orgán nepostupoval řádně v rámci správního uvážení a zdůrazňuje, že správní uvážení neznamená libovůli v rozhodování správního orgánu a nemůže vést k nepodloženým rozhodnutím. Rovněž zpochybňuje postup soudu při vyslovení názoru, že žalobci nehrozí pro případ návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, neboť soud neodůvodnil, z jakých konkrétních podkladů vycházel, když učinil nesporným, že válečný konflikt na Ukrajině je pouze na jihovýchodu země. Jeho setrvání v České republice je nezbytné pro pomoc vážně nemocné přítelkyni. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a rozsudek krajského soudu a dodává, že ve svém postupu, stejně jako v postupu soudu, nespátňuje pochybení. V případě stěžovatele neshledal existenci žádného z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V průběhu řízení bylo rovněž zjištěno, že stěžovateli nehrozí v zemi původu pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Nebyl u něho shledán ani zvlášť zřetele hodný důvod pro udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Otázkou udělení humanitárního azylu se krajský soud rovněž zabýval, přičemž neshledal opodstatněnost pro jeho udělení s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Z obsahu spisového materiálu, a to především z informací o zemi původu, je možné posoudit rozsáhlost válečného konfliktu na Ukrajině, přičemž tyto materiály měl krajský soud k dispozici, nehledě na to, že se jedná o skutečnosti obecně známé. Námitky uvedené v kasační stížnosti dle názoru žalovaného nemají opodstatnění a dostatečně se jimi zabýval již krajský soud, jímž byly vyvráceny. Proto žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona soudního řádu správního dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Institutem přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval v minulosti např. v usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, případně ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 – 57 a dalších. V obou zmíněných usneseních Nejvyšší správní soud uvedl, že „posláním tohoto soudu je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Tato ochrana se však uskutečňuje jiným způsobem, než v případě krajských soudů: zatímco jejich úkolem je projednat a rozhodnout každý napadnutý případ, primární funkcí Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví je zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). Oba články soustavy správního soudnictví tak plní odlišné poslání, které je však komplementární a zaručuje smysluplné fungování celého systému. ... Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví.“

Nejvyšší správní soud zároveň vyslovil, že o přijatelnou kasační stížnost se tedy bude jednat v případě, že

- 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu,
- 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně,

pokračování

- 3) je potřeba učinit tzv. judikaturní odklon (tedy ve výjimečných a odůvodněných případech seznat, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, která byla dosud soudy řešena jednotně),
- 4) je v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení takové charakteru, že by mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele, přičemž o takové pochybení se jedná především, pokud krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, nebo pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší soud poznamenává, že neshledal důvody, pro které by kasační stížnost svým významem značně přesahovala stěžovatelovy zájmy. Ve vztahu ke kasačním námitkám existuje ustálená a jasná judikatura, a to jak krajských soudů, tak Nejvyššího správního soudu.

Mantinelům správního uvážení v případě rozhodování o udělení humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud v minulosti věnoval např. v rozsudcích č. j. 2 Azs 36/2005 - 48 ze dne 20. 12. 2005, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 ze dne 22. 1. 2004 nebo č. j. 3 Azs 12/2003 - 38 ze dne 15. 10. 2003. Souvislost udělení humanitárního azylu, resp. to, že rodinná vazba na území není důvodem pro udělení azylu, Nejvyšší správní soud rozebral již v rozsudku č. j. 3 Azs 12/2003 - 38 ze dne 15. 10. 2003. Rovněž se zabýval i obavami z nezaměstnanosti v zemi původu jakožto důvodem azylově irelevantním, a to v rozsudku 5 Azs 15/2007- 79 ze dne 7. 8. 2007. Problematikou vážné újmy v situacích ozbrojeného konfliktu se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008 - 68 ze dne 13. 3. 2009, posuzováním možné vnitřní ochrany ve smyslu zákona o azylu se pak zabýval v rozsudku č. j. 5 Azs 40/2009 - 74 ze dne 28. 7. 2009. Možnosti porušení procesního postavení účastníka řízení v případě nepřítomnosti tlumočnicka z důvodu zřeknutí se práva na tlumočnicka Nejvyšší správní soud v minulosti řešil např. v rozsudcích č. j. 6 A 181/2002 - 34 ze dne 4. 12. 2003 či č. j. 2 Azs 91/2008 - 66 z 27. 1. 2009.

Nejvyšší správní soud poznamenává, že judikaturu ve věci žalobce považuje za jasnou, nerozpornou a dlouhodobou. Rovněž uvádí, že neshledává pochybení krajského soudu ve výkladu hmotného či procesního práva, neboť tento se neodklonil od zavedené judikatury. Vzhledem k tomu, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy žalobce a v souladu s § 104a soudního řádu správního ji odmítá jako nepřijatelnou.

K tomu lze dále dodat, že namítá-li stěžovatel rovněž kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neuvádí jakým pochybením krajského soudu měl být naplněn. Taková námitka není schopna věcného projednání, přičemž kasační soud ani v mezích povinnosti plynoucí z § 109 odst. 4 s. ř. s. nezjistil, že by byly naplněny důvody zmatečnosti rozhodnutí či nedostatku podmínek řízení.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (§ 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro potřeby kasačního řízení ustanoven zástupcem advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce vyčíslil na náhradě nákladů řízení částku 12 342 Kč, a to za tři úkony právní služby

(příprava a převzetí věci, doplnění žaloby a kasační stížnost), 3x paušál 300 Kč a s tím spojenou daň z přidané hodnoty.

Ustanovenému zástupci ovšem odměnu za přípravu a převzetí věci a sepsání doplnění žaloby přiznal v napadeném rozsudku krajský soud. V souvislosti s kasačním řízením proto přichází v úvahu pouze odměna za sepsání kasační stížnosti. Náleží mu tedy odměna ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), včetně paušální náhrady za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 3400 Kč. Ustanovený zástupce je plátcem DPH, jeho odměna se proto zvyšuje o částku 714 Kč. Celková částka odměny tedy činí 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u ě e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu